

Angyalosi Endre És Neje

Ez a fénykép 2000-ben készült, Budapesten. Én és a feleségem, Klára [Marsi Klára] vagyunk rajta. Az ötvenedik házassági évfordulónkon készült. Nagy vacsorát rendeztünk, természetesen a régi idők emlékére a Tiszt Házban. Én ugyanis ott dolgoztam tíz évig. 1945-ben jelentkeztem a kommunista pártba. Amikor beléptem a lakóhelyem szerinti pártalapszervezetbe, a barátok is mind beléptek a kommunista pártba. Attól kezdve, mint fiatal kommunisták, ott szerveztük a szabadidőnket. Nem a politikai életet, mert különösebben nem politizált ez a fiatal csoport, de büszkén vallottuk, hogy kommunista ifik vagyunk. Minden nap tudtunk találkozni, és mint egy klubban, tettük a magunkét. Valamivel később egy másik pártalapszervezetbe kezdtünk járni. Engem mindenhol kedveltek, mert akkor én már több országos táncversenyt nyertem a partneremmel, és bárhol megjelentem, megrohantak a lányok: 'Bandi, velem táncolj! Velem táncolj!' S 'hadakoztak' értem. Amúgy naponta jártunk a Szinyei Merse utcai pártalapszervezetbe. Az azzal szemben lévő házban laktak a későbbi feleségem és a testvérei meg az édesanyjuk. Ez a ház egy abszolút proliház volt. Tafler-háznak nevezték, ahol ötszáz ember lakott nyolcvan lakásban. Tulajdonképpen először a mutter, vagyis a négy testvér édesanyja járt át a pártba. Egyszer csak kiderült, hogy van három lánya, ami a srácok között nagy lehetőséget jelentett. Egyszer meghívtuk őket, hogy nézzék meg, itt milyen mulatságok vannak. Egyszóval beszerveztük őket. Ekkortól kezdtem el udvarolgatni a feleségemnek. Körülbelül két év után a mutter azt mondta: 'Rendezzétek le! Se ő ne tartson fel téged, se te őt!' Mondtam Klárának, házasodjunk össze! 1950-ben meg is volt az esküvőnk. A hatodik kerületi előjáróságon volt a ceremónia. Az egész külker osztály ott volt az esküvőnkön, és még sokan mások is a baráti körömből. A feleségem nem zsidó származású. De kettőnk között nem volt gond abból, hogy én zsidó vagyok, ő meg nem. Az én családomnál némiképp? Ott is csak annyi volt, hogy a fiúgyerekhez a szülők jobban ragaszkodnak, mint a lánygyerekhez. Ha egy lányt elvisznek, akkor vigyék. Egy fiú viszont kereső is, meg egyáltalán! Elsősorban a nagyanyám volt oda, és amit a nagyanyám csinált vagy mondott, ugyanazt csinálta anyám is, ha egyetértett vele, ha nem. El se jöttek az esküvőnkre, és csak akkor ismerkedtek meg a Klarával, amikor a nagyobbik fiam megszületett, 1952-ben. Nem fogadták később rosszul, és menyüknek tekintették. A nagyanyám ellenzése azért is volt -- dacára

annak, hogy nem ismerték Klárát --, merthogy a 'Tafler-ház'. 'A Tafler-házból nősülsz?' -- kérdezte elítélően. Ez a ház amúgy nagyon érdekes volt: a földszinten az abszolút lumpenprolik laktak. Az első emeleten már nem annyira. A második emeleten -- nem azért, mert a Klaráék is ott laktak -- lakott a becsülhető melósréteg. De hát az öreganyám nem tett ilyen különbséget! A Tafler-ház, az Tafler-ház. Az igaz, ha valahol késeltek vagy betörtek, akkor olyan razziák voltak ott, hogy csak na! Minden betörőt meg rablót ott kerestek elsősorban. Később leköltöztünk Tatára, és ezután születtek a gyerekeink is: 1952-ben Péter és 1954-ben Tamás. A feleségem a tatai DISZ-nél volt titkár, majd később a tatai tanácsnál vállalt állást, ahol személyzetis volt. A feleségem egész életében dolgozott. Amikor följöttünk Tatáról Budapestre, akkor az első kerületi tanácshoz került. Miközben itt dolgozott, közigazgatási technikumban érettségizett, és utána jelentkezett az ELTE-re, a jogász karra. Miközben az ELTE-n dolgozott először revizorként, majd a könyvelési osztály vezetőjeként, elvégezte a jogi egyetemet. Tizenöt évig volt itt. Innen bekerült a Parlamentbe, ahol a Költségvetési Osztály helyettes vezetője lett. Itt három évig dolgozott. Ezután a Nemzetközi Előkészítő Intézetbe ment, ahol gazdasági igazgató lett, és innen ment nyugdíjba. A gyerekeim általános iskolát végeztek. A nagyobbik, aki 1952-ben született, szakács lett. Tulajdonképpen abból az elgondolásból, hogy ő mint csendesebb gyerek, jöjjön a Tiszti Házba. Megbeszéltem a főnökkel, aki mondta: 'Jó, föl vesszük szakácsnak.' Ott kitanulta a szakácsságot. Egy rövid ideig csinálta, de aztán más pályára ment. Most már nagyon régóta a zöldség-gyümölcs kereskedelembe dolgozik. Egy nagy, százhusz négyzetméteres boltja van. Van egy fia is, aki most lesz huszonhét éves. De attól, akitől a fia van, már korán elvált. A kisebbik fiam kilencéves korától sportoló lett. Előbb azt gondoltuk, hogy balettos lesz. El is vittük az Állami Balettintézetbe. Mindent kitűnőnek találtak, felépítésre, ritmusra. Egy problémájuk azonban volt, hogy a térdkalácsa nagyobb a kelleténél, így nem tudták rögtön fölvenni. Mondták, hogy vigyük el tornázni. Beszéljük meg az edzővel, hogy mi van. Úgy kell dolgoztatni, hogy a lába hozzá nőjön a térdéhez. A többi részt kell nagyobbra edzeni. Már egyik hónapról a másik hónapra istenítették a gyereket mint kezdő tornászt. Olyanokat megcsinált, hogy csak csodálkoztak. Az ottani dicséretetek meg a sikeresség a gyereket magát is oda juttatták, hogy ő tornász lesz. Akkor azt gondoltuk, jó, nem lesz balettos, lesz tornász. Aztán ő is elérkezett a szakmatanuláshoz. Valami olyasmit kellett keresni, ami jó a felépítéséhez és a tornához is. Akkor a Spartacusnál az edzők és a főedző is egyetértett abban, hogy legyen asztalos. Én találtam egy céget Újpesten, ahol minden további nélkül föl vették. Ő meg nagyon büszke volt a leendő szakmájára, és irtózatosan élvezte. Közben egész felnőttkoráig tornázott. De végül is ő artista lett. Ebből is éltek hosszabb ideig a feleségével. Bejárták a világot. Angolul, németül, olaszul beszél. Most Cambridge-ben élnek, ahol a fiam építésvezetőként dolgozik. Egy gyerekük van, aki most huszonkét éves, és egyetemre jár. Énekesi és táncdalszerzői karrierem 1961-ben amiatt ért véget, mivel ekkor már szerettem volna egy stabil állást. A tiszti házakba is hívtak föllépni, ezekben még mint tisztet ismertek. Pláne azok, akik voltak az Akadémián [Petőfi Sándor Katonai Politikai Akadémia], és még tanítottam őket. A budapesti Tiszti Ház két különböző helyen volt. A Stefánia úton [akkor: Népstadion út] volt a nyári, és a Váci utca 38. alatt működött a téli. Egyszer ők kerestek meg, hogy a kulturális osztályon szükségük lenne egy emberre, aki programokat szervez és ellenőriz. 1961-ben oda is kerültem. A Tiszti Ház maga egy központi kulturális intézmény volt, de minden megyében, nagyvárosban volt egy-egy tiszti ház. Nálunk volt például nőklub, nyugdíjasok klubja, ifjúsági klub. Magam szorgalmaztam, hogy én foglalkozzam az ifjúsági klubbal az egyéb kulturális munka mellett. Ez indult körülbelül tizenkét-husz fővel, és a végén négyszáz fős klub lett. Ez azért alakult így, mert akik odajártak, elvitték a jó híret a többi polgári alkalmazott gyerekei körébe. A honvédségi lakótelepeken a gyerekek ismerték egymást, és összejöttek a klubunkban is. Aki egyszer eljött, az minden pénteken visszajött már.

Végeredményben egy héten egyszer az ifjúságnak volt egy jó programja nálunk, amit szerettek is. Ez nem érintette ugyanakkor az egyéb szombati vagy vasárnapi programokat. Később ezek táncestékké alakultak. A korábbi énekesi kapcsolataim révén egy igen jó nagyzenekart szerződtettem, amely évtizedekig dolgozott nálunk. Énekeseket is szerződtettem mindig. Sok mai ember, akik most már ötven- vagy ötvenegynéhány évesek, az életük egyik legszebb részének tartották ezt a klubot és az ott szerzett élményeket. Ha találkozunk, akkor az a természetes, hogy a 'Hogy vagy?' és 'Mit csinálsz?'-on kívül azt is mondják, hogy 'Emlékszel még?', és akkor jön az ifjúsági klub rengeteg csodálatos emléke, eseménye. 1961-től 1971-ig dolgoztam itt.